

Arrest

nr. 184 043 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 8 maart 2017 houdende een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017 om 15u.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 21 juni 2014 na binnenkomst via de luchthaven van Zaventem tegengehouden aan de grens. Diezelfde dag werd haar de toegang tot het grondgebied geweigerd en eveneens diezelfde dag werd zij gerepatriëerd naar Moskou.

Op 24 oktober 2016 werd de verzoekende partij geregistreerd door de verwerende partij.

Op 7 november 2016 vroeg zij asiel aan. Zij was in het bezit van een origineel binnenlands paspoort.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat er aan de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) werd afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Moskou. Dit visum was geldig van 17 juni 2016 tot 17 december 2016.

Op 10 november 2016 werd de verzoekende partij gehoord omtrent haar asielprocedure binnen het kader van de Dublin Verordening 604/2013..

Naar aanleiding van dit verhoor bevestigde zij gebruik maakte van een Italiaans visum om het grondgebied van de lidstaten binnen te komen. Ze verklaarde op 26 juli 2016 te zijn vertrokken uit Tsjetsjenië en per minibas te zijn doorgereisd naar Letland om van daaruit door te reizen naar het grondgebied van de lidstaten. Verder verklaarde ze op 29 juli 2016 in België te zijn aangekomen. De verklaringen van de verzoekende partij konden niet worden geverifieerd aan de hand van haar paspoort, daar ze verklaarde dat ze haar paspoort had achtergelaten op de minibas. Verder verklaarde de verzoekende partij dat de reden voor haar asiel in België erin bestond dat haar moeder en broer een legaal verblijf hebben in België.

Op 18 november 2016 werd een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van de Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van de Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 23 januari 2017 werden de Italiaanse instanties op de hoogte gesteld van het stilzwijgend akkoord en hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 8 maart 2017 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 4, 5, 16, 17 en 18 van de Verordening 604/2013, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1, 4, 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

**Aangehaalde normen*

Artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening (604/2013), en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval, in bijzonderheid de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 4 van het Dublin-Verordening voorziet meerdere (informatie)plichten ten hoofde van de verwerende partij :

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

- a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;
- b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;
- c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;
- d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;
- e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;
- f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure.

Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5 van de Dublin-Verordening :

Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

- a) is ondergedoken, of
- b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig

stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.

Het belang van deze informatie plicht wordt meermaals benadrukt in de Verordening, zoals in volgende considerans :

(18) Er dient een persoonlijk onderhoud met de verzoeker plaats te vinden om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Zodra het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, moet de verzoeker over de toepassing van deze verordening worden geïnformeerd, en ervan in kennis worden gesteld dat het onderhoud de verzoeker de mogelijkheid biedt om informatie te verstrekken over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten, om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is.

(5) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria.

Deze bepalingen, alsook het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooraleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « *veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause* » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « *[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision* » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « *le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce* » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Ierlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « *doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs* » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « *que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet* » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « *en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.* » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De Dublin-Verordening beoogt ook zoveel mogelijk de eenheid van het gezin te waarborgen en het familie en gezinsleven te waarborgen.

Considerans nr 14 van de Dublin 3 Verordening luidt inderdaad als volgt:

“Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.”

Considerans 17:

“Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familielaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.”

Artikel 16, §1 van de Dublin-Verordening bepaalt (wij onderlijnen):

“Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

Artikel 17 van de Dublin-Verordening bepaalt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd”

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

☐ *Samenvatting van de onderdelen van het middel*

1ste onderdeel : Miskenning van het informatieplicht inzake het belang en gevolgen van het Dublin interview, de rechten, en de verantwoordelijkheidscriteria en het werking van de Dublin regeling daar verzoeker niet geldig werd geïnformeerd over de procedure, noch mondeling noch schriftelijk ;

2de onderdeel : Miskenning van het recht om gehoord te worden door geen effectieve mogelijkheid te bieden om bijgestaan te worden door een raadsman tijdens het Dublin interview ;

3de onderdeel: Miskenning van het recht op familie en gezinsleven en van artikel 16, §1 van de Dublin-Verordening, gezien verzoeker samenwoonde met zijn moeder, hij haar in het dagelijks leven hielp, zorgde voor haar gezien haar ernstige medische situatie en vormde dus een gezin met zijn moeder en gezien zijn moeder in een afhankelijkheidssituatie is ten aanzien van verzoeker;

4de onderdeel: Miskenning van het recht op een eerlijke administratieve procedure, gezien de asielaanvraag van verzoeker volledig verbonden is met die van zijn moeder en zijn broer zal verzoeker niet kunnen genieten van de informatie waarover het CGVS al beschikt zou zijn asielaanvraag in Italië beoordeeld worden;

5de onderdeel: Miskenning van het zorgvuldigheidsplicht door niet alle relevante elementen in te zamelen omtrent de familiale van verzoeker en de actuele en effectieve situatie in Italië met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure en de opvangsomstandigheden in centra ;

6de onderdeel : Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest door de verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling ;

☐ *Ontwikkeling van het middel*

i. Onderdelen 1 tot 2

De volgende elementen dienen in rekening gehouden te worden :

- er werd aan verzoekende partij niet duidelijk gemaakt, vooraleer zij op de vragen van verwerende partij antwoordden, dat zij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden ;
- haar rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; ze
- Ze werd niet passend geïnformeerd ;
- er werd aan verzoekende partij geen schriftelijk document verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorzien door de Dublin-verordening ;
- er werd aan verzoekende partij gevraagd om haar antwoorden kort te houden ;
- verzoekende partij heeft geen kopie gekregen van het interview door verwerende partij;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening ;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd hoe ze bijkomende informatie kon verschaffen aan de verwerende partij, en of dat nuttig kan zijn;
- verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman ;
- verzoekende partij kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer zij door verwerende partij ondervraagd werden ;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden.

De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

De informatieplicht die op verwerende partij rust, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te worden, op een doeltreffende manier, werd duidelijk geschonden (o.a. art 4 en 5 Dublin-Verordening).

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview en de procedure, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige (schriftelijke) informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview. Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest. (zie *mutatis mutandis* EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015)

De omstandigheden van de procedure bij DVZ lieten verzoeker niet toe zijn compleet relaas door te geven. Verzoeker had meer verklaringen en uitleggingen willen afleggen bij DVZ.

Zo is verwerende partij op de hoogte van het feit dat zowel verzoekers moeder als verzoekers broer in België verblijven en door het CGVS erkend werden als vluchteling.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing omtrent het familie- en gezinsleven:

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn moeder en broer reeds in België verblijven en uitte omwille van dezelfde reden ook bezwaar tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken hieromtrent dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon de internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indienen van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer en moeder van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinsleden”, zoals omschreven in artikel 2, g) van de Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16 (1), 17 (1) en 17 (2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 (1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. (...) We verwijzen hierbij nogmaals naar de verklaring van betrokkene dat hij in goede gezondheidstoestand verkeert en dat hij verder in het kader van zijn asielpprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. Daarnaast maakte betrokkene ook geen melding van gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende moeder of broer. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of moeder zou bestaan. (...)”

Verzoekers moeder lijdt echter aan een ernstige ziekte. Een procedure is lopend met het oog op een invaliditeitsuitkering. De ziekte wordt bevestigd door verschillende medische attesten (stuk 12). Zo schrijft de Dr. Economou *“Patiente avec passé récent lourd de pathologies médicales et chirurgicales ».*

Verzoekers moeder was dan ook afhankelijk van verzoeker. Hij woonde met haar, zorgde voor haar en kon een beetje tolken voor haar in het Engels, bijvoorbeeld bij de dokter waar het een cruciale hulp was. Zo schrijft de Dr. Economou: *“Ne parle pas le français, gros problèmes de compréhension. Venait au paravant avec son fils qui a des notions d’anglais »*.

Zoals ook vermeld in de bestreden beslissing woont verzoekers broer in Charleroi, waar hij zijn eigen gezin heeft gesticht, en kan dus niet meer zorgen voor zijn moeder. Verzoekers moeder is dus afhankelijk van verzoeker.

Als verzoeker de ziekte van zijn moeder niet verteld heeft bij Dienst Vreemdelingenzaken en als hij geen medische stukken hieromtrent heeft neergelegd is het omdat hem nooit uitgelegd werd welke elementen belangrijk zijn met het oog op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat en er hem de vraag nooit gesteld werd of zijn moeder medische problemen had.

Verzoeker zou inderdaad onmiddellijk de ziekte van zijn moeder vermeld hebben gezien hij drie maanden lang enkel bezig was met voor zijn moeder te zorgen, die meermaals chirurgische ingreep en operaties moet ondergaan, wat ook de reden is waarom hij pas zo laat asiel heeft aangevraagd.

Verzoekende partij had dus duidelijk meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had eerbiedigt.

Zo had hij de medische stukken in bijlage kunnen neerleggen, en nog meer relevante informatie die hij nu onmogelijk kan verkrijgen gezien hij gedetineerd is en zijn moeder alleen. Zijn moeder is naar de dokter gegaan om een medisch attest te vragen, maar ze spreekt enkel Russisch en ze kon dus moeilijk communiceren met de dokter om precies uit te leggen welk soort bewijs ze nodig had. Het is bijgevolg nu bijzonder moeilijk om bijkomende bewijzen te verkrijgen van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder.

Deze elementen zijn van aard een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikel 3, artikel 16, artikel 17).

Zowel het recht om gehoord te worden als algemeen rechtsbeginsel, als de informatieplicht bevat in de Dublin-Verordening werden dus duidelijk geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien ten voordeel van de asielzoeker. Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, eigen onderstreping):

51 Uit het voorgaande vloeit voort dat de Uniewetgever in het kader van verordening nr. 604/2013 niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, alsmede door hun een recht te verlenen op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit dat na de procedure eventueel wordt genomen.

52 Wat ten tweede de doelstellingen van verordening nr. 604/2013 betreft, blijkt uit overweging 9 ervan dat deze verordening weliswaar de uitgangspunten van verordening nr. 343/2003 bevestigt, maar tegelijkertijd beoogt verbeteringen aan te brengen waarvan de ervaring heeft geleerd dat zij nodig zijn, niet alleen om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar tevens om asielzoekers beter te beschermen. Deze bescherming wordt met name verzekerd door de rechterlijke bescherming die hun wordt geboden.

53 Een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013 bedoelde rechtsmiddel, zou met name in de weg kunnen staan aan de verwezenlijking van die doelstelling, doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen. De in artikel 5 van deze verordening genoemde verplichtingen om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, en om te verzekeren dat de asielzoekers toegang hebben tot de samenvattingen van de met dat doel gevoerde onderhouden, zouden hun nuttige werking kunnen verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van deze criteria, waarbij in voorkomend geval geen rekening wordt gehouden met de door de asielzoekers verstrekte gegevens, door de rechter zou kunnen worden getoetst.

54 In deze context kan het aanwenden van een rechtsmiddel uit hoofde van verordening nr. 604/2013, zoals de advocaat-generaal in punt 74 van haar conclusie heeft opgemerkt, niet worden gelijkgesteld met „forum shopping”, dat het Dublinsysteem beoogt te voorkomen (arrest van 21 december 2011, N. S.

e.a., C 411/10 en C 493/10, EU:C:2011:865, punt 79). De rechter waarbij een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt immers niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze zijn toegepast.

(...)

56 Wat bovendien de in overweging 5 van die verordening genoemde doelstelling betreft om een methode vast te stellen waarmee snel kan worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is en waarmee de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet wordt ondermijnd, moet worden opgemerkt dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter ongetwijfeld de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen.

57 Evenwel heeft het Hof in de context van verordening nr. 343/2003 reeds geoordeeld dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, EU:C:2009:41, punt 48). Deze vaststelling gaat a fortiori op voor verordening nr. 604/2013, daar de Uniewetgever bij deze verordening de procedurele waarborgen die in het kader van het Dublinsysteem aan asielzoekers worden geboden, aanzienlijk heeft verruimd.

HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15 :

26 Teneinde zich ervan te vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in die verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, moet de rechter waarbij een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, de stellingen van een asielzoeker die aanvoert dat de regel in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van die verordening is geschonden, kunnen onderzoeken.

27 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat de in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van deze verordening geformuleerde regel verkeerd is toegepast.

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn :

CE nr 126157, 8.12.2013 : « Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable; »

Overeenkomstig de arresten van het Europees Hof hierboven geciteerd moet Uw Raad controleren of de bepalingen van de Dublin-Verordening werden toegepast met betrekking tot de bestreden beslissing, los van de vraag van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is in casu duidelijk dat artikel 4 en 5 van de Dublin-Verordening niet nageleefd werden.

Zoals hierboven aangetoond heeft verzoeker daarenboven een ernstig nadeel ondervonden bij het niet naleven van de in dit onderdeel geïssueerde bepalingen.

ii. 3de onderdeel

Verzoeker is 26 jaar oud en woonde in de Russische Federatie samen met zijn moeder en zijn jongere broer. Omwille van de problemen die de familie gekend heeft in Tsjetsjenië zijn verzoekers moeder en broer gevlucht naar België in 2013. Toen is verzoeker verhuisd naar een andere stad in Rusland. In 2014 heeft verzoeker voor de eerste keer geprobeerd om zijn broer en zijn moeder te vervoegen, maar, zoals vermeld door de bestreden beslissing, "op 21.07.2014 werd betrokkene na binnenkomst via de luchthaven van Zaventem tegengehouden aan de grens en werd hem toegang tot het grondgebied geweigerd waarna betrokkene diezelfde dag opnieuw naar Moskou werd gerepatriëerd".

Sindsdien heeft verzoeker alle mogelijke manieren gezocht om zijn moeder en zijn broer opnieuw te vervoegen, en hij slaagde er uiteindelijk in om een visum te verkrijgen van de Italiaanse ambassade, waarmee hij naar België kon reizen. Hij is dan onmiddellijk gaan wonen bij zijn moeder, die zijn dichtst bij zijnde familielid is, gezien verzoeker niet getrouwd is, geen kinderen heeft, nog heel jong is en altijd samenwoonde met zijn moeder. Daarenboven is verzoekers moeder ernstig ziek sinds augustus 2016 en had ze zijn hulp absoluut nodig.

Verzoeker moest zoveel zorgen voor zijn moeder dat hij zelfs de tijd niet genomen heeft om zijn asielaanvraag in te dienen vóór november 2016. Hij was constant bezig met zijn moeder, die had drie verschillende operaties en chirurgische ingrepen.

Er kan bijgevolg niet betwist worden dat verzoeker en zijn moeder een gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie. De persoonlijke banden tussen verzoeker en zijn moeder zijn heel nauw, gezien ze altijd samengewoond hebben met uitzondering van twee jaar waar verzoeker poogde zijn moeder te vervoegen, en gezien ze in België enkel met twee samenwoonden en dus elkaars enig gezin waren.

Er moet ook benadrukt worden dat het gezinsleven van verzoekers moeder in gevaar wordt gebracht door de bestreden beslissing: ze is een vijftigjarige die haar land van herkomst gevlucht heeft omwille van vervolgingen in een totaal vreemd land, ze heeft nood aan medische, chirurgische en psychiatrische zorgen (stuk 12). Ze woonde eindelijk opnieuw samen met haar oudste zoon, wat nog belangrijker is rekening houdend met de Russische traditie.

Er bestaat dus een positieve verplichting bij verwerende partij om het familie- en gezinsleven van verzoeker en zijn moeder, ziek en erkend als vluchteling, te beschermen en toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin-Verordening om verzoekers asielaanvraag in België te behandelen.

Het recht op gezinsleven is inderdaad heel belangrijk bij de interpretatie van de Dublin-Verordening, zoals blijkt uit de consideransen 14 en 17. Het is duidelijk dat wanneer een overdracht een schending met zich zou brengen van artikel 8 EVRM of artikel 7 van het Handvest, het de plicht is van de staat om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin-Verordening.

De bestreden beslissing bevat daarenboven geen motivering omtrent een risico op schending van artikel 8 EVRM. Echter vereist artikel 8 EVRM een nauwkeurig onderzoek van het gezins- en familiesituatie van de betrokkene (CCE n°139 759 van 26 februari 2015). Dit werd duidelijk in casu niet gedaan gezien er niet vermeld wordt in de bestreden beslissing dat verzoeker samenwoonde met zijn moeder in België noch werd er rekening gehouden met de nauwe persoonlijke banden tussen verzoeker en zijn moeder.

Daarenboven stelt artikel 16(1) van de Dublin-Verordening dat als een ouder van de asielzoeker afhankelijk is van deze, bijvoorbeeld omwille van medische problemen, dan moet de asielaanvraag in België behandeld worden.

Zoals hierboven uiteengezet is verzoekers moeder afhankelijk van verzoeker omwille van haar ziekte, die invaliderend werkt. Daarenboven is ze alleenstaand en spreekt ze enkel Russisch, waardoor haar zoon een cruciale steun was voor haar. Verzoeker voegt medische attesten toe aan huidig verzoekschrift (stuk 12) waaruit de medische problemen duidelijk blijken. Er wordt ook geattesteerd dat verzoeker zijn moeder hielp en meekwam naar de dokter.

Verwerende partij had dus toepassing moeten maken van artikel 16 (1) van de Dublin-Verordening en de asielaanvraag van verzoeker in België moeten behandelen.

Ook al was verwerende partij niet op de hoogte van deze medische problemen van de moeder, omwille van de schending van de informatieplicht en van het recht om gehoord te worden zoals hierboven aangetoond, heeft Uw Raad de bevoegdheid om de correcte toepassing van de bepalingen van de Dublin-Verordening te controleren, zowel in recht als in feite. Artikel 27 (1) Dublin-Verordening voorziet inderdaad (wij onderlijnen):

“De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.”

Ook in het kader van de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid moet deze controle uitgeoefend worden, gezien de Dublin-Verordening voorziet in een schorsend, effectief rechtsmiddel (artikel 27 (3)).

iii. 4de onderdeel

Verzoekers asielmotieven zijn nauw verbonden met de asielmotieven die zijn moeder en zijn broer hebben ingeroepen en die geleid hebben tot de erkenning van het vluchtelingenstatus door het CGVS in België. Inderdaad, de problemen betroffen heel de familie, en verzoeker was samen gevlucht met zijn broer en moeder, maar hij verliet Rusland niet en ging naar een andere stad. Uiteindelijk was hij daar nog altijd in gevaar en besloot hij om zijn moeder en broer te vervoegen.

Het is heel belangrijk voor het beoordelen van verzoeker asielaanvraag dat er rekening wordt gehouden met de verklaringen van zijn broer en zijn moeder, en dat de informatie van het CGVS over deze dossiers ook gebruikt wordt in verzoekers dossier.

Het is algemeen bekend dat de asielinstanties van de verschillende Europese landen moeilijk met elkaar communiceren: er wordt telkens gevraagd aan de asielzoeker zelf om elementen voor te leggen van de procedure van diens familieleden in andere Europese landen. Als asielzoeker is het echter veel moeilijker om deze informatie te verkrijgen en heeft men geen toegang tot het geheel. Gezien verzoekers moeder en broer erkend werden als vluchteling kregen ze een gemotiveerde beslissing en geen informatie van het CGVS die de gegrondheid van de vrees van verzoeker ook zou kunnen bepalen. Als verzoekers asielaanvraag in Italië behandeld wordt, zal zijn dossier niet gekoppeld worden aan dat van zijn moeder en zijn broer wat extreem nadelig voor hem zal zijn.

Verzoeker zou dan ook geen eerlijke administratieve procedure hebben gezien een heel belangrijk deel van de informatie niet gebruikt zal kunnen worden bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Het algemeen beginsel van eerlijke administratieve procedure wordt bijgevolg geschonden door de bestreden beslissing.

De besteden beslissing bevat daarenboven geen motivering hieromtrent en beperkt zich tot het vaststellen dat de moeder en de broer van verzoeker geen gezinsleden zijn in de zin van de Dublin-Verordening. De bestreden beslissing heeft bijgevolg ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

iv. Onderdelen 5 en 6

Verwerende partij is schuldig aan een miskennis van het zorgvuldigheidspllicht en de motiveringsplichten, alleen en gepaard met artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de individuele situatie van de asielzoeker en de actuele en effectieve omstandigheden in Italië qua toegang tot de procedure en opvang.

Zo rust er op verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§293 en 388).

Dit is niet gebeurd in casu.

□ Zo is de laatste actualisering van het rapport van AIDA d.d. december 2016 heel kritisch ten opzichte van het Italiaanse opvangsysteem.

De motivatie van bestreden beslissing verwijst naar het rapport van AIDA 'up-to-date to december 2015 (z. bd. 2 van bestreden beslissing)'.

Het heeft duidelijk de meest recente informatie d.d. december 2016 niet in aanmerking genomen. Dit is al genoeg om tot een schending van de door het middel aangehaalde normen en in het bijzonder de zorgvuldigheidspllicht te concluderen.

Doch is er duidelijk sprake in dit rapport van tekortkomingen die alle asielzoekers betreffen. De meest kwetsbare asielzoekers zijn niet de enige die met tekortkomingen van de Italiaanse opvangvoorzieningen hebben te maken:

'The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers.' (AIDA rapport, bd 40)

Ook in het arrest 174.156 van 5 september 2016 heeft Uw Raad een overdracht naar Italië geschorst, hoewel de asielzoeker geen extra kwetsbaarheid heeft aangetoond, op basis van het AIDA rapport d.d. 2015:

Van meet af dient opgemerkt te worden dat verwerende partij de tekortkomingen en problemen in Italië minimaliseert.

Al begin 2016 benadrukte Artsen Zonder Grenzen dat de omstandigheden in de opvangfaciliteiten catastrofaal waren, en besloot om te verlaten (Médecins Sans Frontières, « La politique européenne aggrave la crise des réfugiés », 19.01.2016).

Het opvang van de nieuwkomers werd al als volgt beschreven, in overeenstemming met de verklaringen van verzoekende partij :

« en général, les arrivants sont parqués dans des centres surpeuplés offrant un accès très limité aux services essentiels comme des soins de santé, de la santé mentale ou un support légal et administratif. Les médiateurs culturels et interprètes font cruellement défaut alors qu'ils jouent un rôle important pour aider les nouveaux venus à comprendre leur environnement à et mieux s'adapter à la vie en Europe » (Médecin Sans Frontières, « Le parcours d'obstacles vers l'Europe », 20.01.2016, p. 4)

De informatie die gebruikt wordt door verwerende partij is bovendien niet afdoende daar er nog meer en meer migranten in 2016 in Italië aankwamen, en voor extra druk en uitdagingen zorgden voor de Italiaanse overheden, en meer bepaald het toegang tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden:

« Depuis le début de l'année – 2016 –, 24 000 migrants ont débarqué dans le sud de la péninsule. Selon le ministère de l'Intérieur, plus de 270 000 personnes pourraient arriver avant la fin de l'été. Mais les centres d'accueil sont tous saturés (...) Mais les arrivées se multiplient : 24 000 en 2016, soit deux fois plus qu'au cours de la même période en 2015. Selon le ministère de l'Intérieur, plus de 270 000 personnes pourraient arriver d'ici à la fin de l'été. « Du Sud au Nord, l'Italie risque de se transformer en camps de réfugiés à ciel ouvert », s'inquiète le président de Médecins sans Frontière Italie, Loris de Filippi. « D'autant que les contrôles serrés reprennent à Vintimille et que l'Autriche veut construire une clôture anti-migrants au col de Brenner, principal point de passage avec l'Italie » (Article La Croix, « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés », 13.04.2016).

Er wordt in dat artikel verder benadrukt dat het opvangnetwerk « volledig verzadigd » is, en dat medische zorgen niet aangeboden worden.

Op 05.01.2017 kwam een asielzoeker om het leven in een centrum in Cona, 50 km gelegen van Venise. Volgens vele is dit te wijten aan een gebrekkige medische steun. De situatie in de centrum is explosief (Article de LaLibre, «La révolte des migrants du centre Cona en Italie », 5 janvier 2017).

Andrea Priante heeft de situatie onderzocht en het volgende verklaart :

"Outre l'odeur de marijuana qui flotte dans les pièces, on découvre qu'il est possible d'enfiler huit lits superposés dans une chambrette; vingt lits si la salle est un peu plus grande; et même quarante si on ne laisse que quelques centimètres entre les matelas. On comprend rapidement que cet endroit est une bombe à retardement, où des hommes de culture et de religion différentes sont entassés comme des animaux."

OSAR en DRC hebben een monitoring gevoerd omdat de Europese Lidstaten met de ernstige problemen in Italië niet afdoend rekening houden (verslag van 09.02.2017, in bijlage):

« Asylum authorities and courts in Switzerland as well as other European Member States have not taken these concerns sufficiently into account so far, which causes risk of violations of the rights of Dublin returnees to Italy. » (annex I van het verslag)

De aandacht in het verslag van OSAR en DRC is vooreerst gevestigd op kwetsbare individuen, waaraan de Lidstaten een bijzondere aandacht moeten besteden, en bijkomende garanties moeten bieden.

Nochtans blijkt uit dat verslag dat zelfs voor zeer kwetsbare personen, de minimum standardvereisten niet vervuld zijn (p. 22 van het verslag) :

« None of the applicants monitored by the DRMP had access to SPRAR centres upon arrival in Italy. On the contrary, the applicants experienced that it was very arbitrary how they were received by the Italian authorities. »

« The experience of the applicants was that neither the transferring Member States nor the Italian authorities ensured that information about the applicants' particular needs were communicated to the reception facility. »

« both the interviewers as well as DRC and OSAR had to intervene in the cases to ensure that the correct information on the situation of the applicants was available to the Italian authorities and organisations running the reception facilities. This was necessary to enhance the chances of the applicants to be assisted according to the standards required by the ECtHR and the RCD. »

De conclusie van het verslag is duidelijk over het feit dat een Dublin-transfer naar Italië grote risico's inhoudt voor miskenning van de basisrechten en opvangstandaarden (p. 23) :

« It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland nor the underlying general assumption of N.A. v. Denmark as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy. »

Deze algemene informatie zijn hoogst van hoogst belang daar zij verzoekers' relaas staven, en daar zij duidelijke aanduidingen vormen dat verzoekers' basisrechten in Italië niet verzekerd zullen zijn. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat Italië niet op de terugnameverzoek heeft geantwoord, zeker wegens overstroming, en dat in deze omstandigheden geen garanties aangeboden worden ivm met verzoekers' toegang tot passende opvang en tot de asielprocedure.

□ De situatie van Dublin Returnees is fundamenteel anders dan de situatie van asielzoekers die vanuit de Mediterranee in Italië aankomen

Het OSAR rapport van augustus 2016 (stuk 12, bl. 11) preciseert:

"The system is directed at individuals who enter Italy via the Mediterranean and apply for asylum directly on arrival. As Dublin returnees only represent a small share of arrivals in Italy, there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. This may be one reason why Dublin returnees are treated differently and the statements of our interview partners did not always concur either with each other or with the specific experience of people who have been transferred to Italy under the Dublin III Regulation. Dublin returnees therefore constitute a special case in the Italian reception system."

De bestreden beslissing heeft niet voldoende rekening gehouden met de specifieke situatie van de Dublin Returnees, waardoor het feit dat asielzoekers die vanuit de Mediterranee aankomen wel opvang kunnen vinden absoluut niet betekent dat Dublin Returnees ook toegang zullen hebben tot die voorzieningen.

□ Verzoeker wordt hoog waarschijnlijk getransfereerd naar Roma of Milaan, waardoor het OSAR rapport van augustus 2016 perfect relevant is

De bestreden beslissing verwijt aan het OSAR Rapport dat het slechts over Milaan en Rome gaat en de besluiten dus niet veralgemeend kunnen worden voor heel Italië. Dit is echter in casu niet relevant gezien Dublin terugkeerders in het algemeen naar Rome en Milaan worden overgedragen.

De bestreden beslissing is voornamelijk gebaseerd op de constatacie dat er NGO's zijn die aan de luchthavens wachten om Dublin terugkeerders te richten naar een opvangcentrum. Daartegen merkt OSAR het volgende op:

"The accommodation situation is problematic for people who already lived in a centre before they continued their journey. If people leave the centre, they are legally required to obtain authorization to be absent from the centre beforehand. If a person leaves the centre without giving notification, it is assumed that they have left of their own free will and they lose their right to a place. They can regain this

right under certain conditions if they make an appointment at the prefecture and explain why they left the centre. The prefecture then decides whether the person can be readmitted. Until that time, the person does not have access to a state-run accommodation facility. If the prefecture rejects readmission to the system, there is no alternative accommodation provided by the state. If a person is readmitted to the system and there is a scarcity of beds, they are put at the end of the waiting list, unless their situation is an emergency, for example if they are particularly vulnerable.” (stuk 12, bl. 26).

Dit is perfect toepasselijk op de situatie van verzoeker gezien hij opvang heeft genoten in een centrum in Lamiziya, en dat opvang heeft verlaten om verder te reizen naar België. Er is dus een ernstig risico dat verzoeker geen recht zou hebben op opvang in Italië, gezien alle centra overbevolkt zijn.

De bestreden beslissing antwoordt niet op deze kritiek en stelt louter dat het niet akkoord gaat met de conclusies die door OSAR worden getrokken.

Hetzelfde geldt voor volgende kritiek van OSAR:

“NGOs at the airports can organise accommodation if the prefecture in which they are situated is responsible for the transferee. If another prefecture is responsible, they can only organise a train ticket.” (bl. 30)

Asielzoekers worden dan aan hun lot gelaten.

Daarenboven is het systeem willekeurig en absoluut niet systematisch:

“Overall, we were under the impression that support for transferees on arrival and allocation to an accommodation and even organising a train ticket for the journey to the respective Questura are relatively arbitrary and incidental. This impression was shared by our interview partners” (bl. 30).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld in een arrest van 16 februari, C.K., H.S. en A.S. t. Slovenië, C-578/16:

“Il découle de l'ensemble des considérations qui précèdent que le transfert d'un demandeur d'asile dans le cadre du règlement Dublin III ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de l'article 4 de la Charte. » §65.

Er werden absoluut geen individuele garanties gegeven door de Italiaanse instanties. Er werd zelfs geen uitdrukkelijke toestemming gegeven voor de overdracht. Gezien er, zonder individuele garanties, duidelijk een ernstig risico bestaat dat verzoeker geen recht heeft op opvang, en geen begeleiding krijgt om een opvang te vinden, kan er onmogelijk geconcludeerd worden dat de overdracht van verzoeker georganiseerd wordt in omstandigheden die uitsluiten dat verzoeker onmenselijke of vernederende behandeling ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing schendt bijgevolg deze bepaling.

□ Er dient ook opgemerkt te worden dat België zich geëngageerd heeft om Italië te helpen door asielzoekers over te nemen in het kader van een relocatieprogramma, gevraagd door Italië die overstroomd is.

Human Rights Watch (09.12.2016, in bijlage) :

« Le plan de relocalisation des demandeurs d'asile de Grèce et d'Italie vers d'autres Etats européens était l'une des réponses clé à la crise humanitaire et politique que traverse l'Europe. Et il y a urgence. Plus de 66.000 demandeurs d'asile, la plupart ayant fui la guerre et les persécutions, sont bloqués en Grèce dans une situation insoutenable. »

« Malgré l'hiver qui approche, les dirigeants européens ne semblent pas pressés d'apporter une solution à la mesure des conséquences de la vague d'arrivées de 2015-2016. La mise en place rapide du plan de relocalisation aurait permis d'alléger la pression sur les principaux pays de première arrivée dans l'UE, mais aussi de soulager les souffrances des demandeurs d'asile. »

« Et la Belgique ? Elle est vraiment en queue de peloton.

En plus d'un an, le pays a accueilli seulement 206 demandeurs d'asile de Grèce et d'Italie sur les 3812 prévus initialement et traîne donc en dessous de la moyenne européenne avec l'Espagne et la Roumanie. »

□ Meerdere rechtscolleges in Europa hebben Dublin-transfer naar Italië geschorst of vernietigd, zelfs voor de nieuwe grote instromen van eind 2015-2016.

In 2014 al besloot de Nederlandse Raad van State al in deze zin (Voorzitter Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (mr. Hent), 5 juni 2014, nr. 201403712/2/V4).

Volgens Kruispunt Migratie-Integratie (eigen onderstropping) :

« In Nederland schorste de voorzitter van de Raad van State op 5 juni 2014 een overdracht van een alleenstaande asielzoeker naar Italië, op basis van de Dublin-verordening. Deze zaak is mogelijk van belang voor andere asioldossiers, omdat het over de algemene situatie in Italië gaat. De asielzoeker voerde aan dat Italië structureel tekortkomt, met betrekking tot de opvang van asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure, en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers. De Nederlandse Raad van State zegt dat dit nader onderzoek vergt, en schorst intussen de overdracht »

(Kruispunt Migratie-Integratie, Nederlandse Raad van State schorst Dublin-overdracht naar Italië, <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/nederlandse-raad-van-state-schorst-dublin-overdracht-naar-italie>)

En ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

« Gelet op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook het feit dat een aantal van deze stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken *prima facie* erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voert verzoekende partij een ernstige grief aan » (RVV, arrest n°126 974, van 12 juli 2014).

In het arrest nr 137.196 dd 30.01.2015 benadrukte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verwerende partij een onvolledige en subjectieve lezing deed van de hierook geciteerde AIDA-verslagen, en benadrukte de volgende passage :

« These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centers is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration. »

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sprak de conclusies van verwerende partij tegen, die, net als hier, de problemen, tekortkomingen en risico's in Italië minimaliseerde. De RvV verder benadrukte « *l'existence de réelles carences en matière d'accueil des demandeurs d'asile. L'Italie continue en effet de faire face à un manque important de places d'accueil* ».

De RvV herhaalt dat DVZ zeer voorzichtig moet zijn met de overdrachten naar Italië (nr 138 950, 22.02.2015), wat hier duidelijk niet het geval is geweest. Er zijn absoluut geen individuele waarborgen omtrent de opvang en de behandeling van verzoeker, gezien de Italiaanse instanties niet geantwoord hebben op het overnameverzoek. Dit is een groot verschil met de situatie in de zaak Ali et al. t. Zwitserland en Italië van het EHRM van 4 oktober 2016, waar individuele garanties werden verleend aan de te overdragen personen. Daarenboven hadden de betrokken personen geen medische problemen.

In de zaak N.A. t. Denemarken van 28 juni 2016 van het EHRM werd er beslist dat er geen schending was van artikel 3 EVRM op basis van volgende motivering:

“However, unlike the situation in Tarakhel, the Danish authorities – as regards transfers to Italy under the Dublin Regulation – decide in consultation with the Italian authorities how and when the transfer of an asylum-seeker to the competent Italian authorities will take place.”

Dit lijkt niet het geval in casu gezien de Italiaanse asielinstanties nog niet toegestemd hebben met de overdracht, maar er toepassing werd gemaakt van een stilzwijgende toestemming. Het risico op schending van artikel 3 EVRM is dus in casu wel aanwezig.

Zoals hierboven werd uiteengezet is de situatie sindsdien daarenboven verergerd !

De bestreden beslissing motiveert dat de huidige situatie in Italië niet even erg is als de situatie in Griekenland op het moment van de zaak MSS.

De RvV in een arrest nr 161.616 van februari 2016, stelde vast dat er geen garantie is dat de betrokkene deftig opgevangen zal zijn in Italië daar « *les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées* ». De Raad benadrukte dat het feit dat de situatie in Italië niet even ernstig is als de situatie in Griekenland zoals beschreven in de zaak MSS van 2011, daar niets aan verandert.

Het is inderdaad zo dat artikel 3 EVRM absoluut is en geen gradatie kent. Het feit dat de situatie in Griekenland erger was dan de huidige situatie in Italië voldoet niet op zich om te oordelen dat er geen schending zou zijn van de bepaling in geval van terugkeer naar Italië.

Verwerende partij had bijgevolg toepassing moeten maken van artikel 3 (2) en 17 Dublin-Verordening. Door dit niet te doen werden artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de Europese unie geschonden.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende

partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In een eerste en tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat er sprake is van een miskenning van het informatieplicht inzake het belang en gevolgen van het Dublin interview, de rechten, en de verantwoordelijkheidscriteria en het werking van de Dublin regeling daar zij niet geldig werd geïnformeerd over de procedure, noch mondeling noch schriftelijk. In een tweede onderdeel stelt zij dat er sprake is van een miskenning van het recht om gehoord te worden door haar geen effectieve mogelijkheid te bieden om bijgestaan te worden door een raadsman tijdens het Dublin interview.

Vooreerst merkt de Raad op dat de vereiste van artikel 4 van de Verordening 604/2013, dat informatie aangaande de toepassing van de Verordening 604/2013 wordt verstrekt, zoals aangaande de doelstelling van de verordening, de gevolgen van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in een andere lidstaat, de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde van de criteria, het persoonlijk onderhoud, de mogelijkheid om informatie te verschaffen over familieleden, de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten, het feit dat lidstaten gegevens kunnen uitwisselen, het recht op toegang tot deze gegevens, niet betekent dat dit in de bestreden beslissing zelf allemaal moet vermeld zijn of dat alle aangehaalde elementen uit de bestreden beslissing moeten blijken.

Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in het kader van haar persoonlijk onderhoud wel degelijk de kans heeft gehad elementen gelieerd aan haar grondrechten aan te voeren teneinde de overdracht aan Italië te verhinderen en dit voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Tijdens het Dublinverhoor werd aan de verzoekende partij gevraagd vanwege welke specifieke redenen zij besloot asiel aan te vragen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen had om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië in het kader van de Verordening 604/2013. Tevens werd er geïnformeerd naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië om reden dat zij familieleden heeft in België. Ze kreeg de kans om de situatie van deze familieleden te verduidelijken. De verzoekende partij maakt thans geenszins aannemelijk dat zij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om haar bezwaren kenbaar te maken of dat zij niet de kans kreeg om informatie te verschaffen aangaande de ziekte van haar moeder – er werd immers aan het eind van het gehoorverslag nog de open vraag gesteld: “Andere nuttige informatie:” waarbij de verzoekende partij enkel kenbaar maakte dat ze bij haar moeder woonde - noch dat zij na dit gehoor niet de mogelijkheid heeft gehad om nog bijkomende elementen kenbaar te maken aan de verwerende partij.

Uit het voormelde blijkt althans dat de verzoekende partij een persoonlijk onderhoud heeft gekregen, dat zij werd gewezen op de toepassing van de Verordening 604/2013 en op het feit dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is op grond van artikel 12(4) van de voormelde verordening, dat zij haar bezwaren heeft kunnen uiten tegen een overdracht naar Italië en dat zij de mogelijkheid heeft gekregen om informatie te verschaffen aangaande familieleden.

Ook heeft de verzoekende partij een document ondertekend waarbij zij instemt met het uitwisselen van gegevens door de lidstaten. De mogelijkheid een beroep in te stellen, blijkt dan weer uit de akte van kennisgeving.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 4 van de Verordening 604/2013 aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van de Verordening 604/2013 aangaande het persoonlijk onderhoud en meer bepaald haar kritiek waarbij zij stelt verhoord te zijn geweest zonder de bijstand van haar raadsman, dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om met haar raadsman te praten vooraleer zij verhoord werd en dat zij geen schriftelijke kopie heeft gekregen van haar verklaringen, merkt de Raad op dat deze waarborgen niet worden voorzien in artikel 5 van de voormelde verordening. Artikel 5 van de voormelde verordening stelt enkel dat de betrokken lidstaat een schriftelijke samenvatting opstelt van het verhoor en er voor zorgt dat de raadsman van de verzoekende partij tijdig toegang heeft tot die samenvatting.

Ook een schending van artikel 5 van de Verordening 604/2013 wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en tweede onderdeel van het middel zijn niet ernstig.

In een derde onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij de miskenning aan van het recht op familie en gezinsleven en van artikel 16, §1, van de Verordening 604/2013, gezien zij samenwoonde met haar moeder, zij haar in het dagelijks leven hielp en zij voor haar zorgde gezien haar ernstige medische situatie. Zij betoogt dat zij dus een gezin met haar moeder vormt en dat er een afhankelijkheidssituatie is ten aanzien van haar.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar moeder.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Dit begrip is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Vooreerst merkt de Raad op dat het aan de verzoekende partij toekwam om haar gezinsleven uiteen te zetten ten aanzien van de verwerende partij. Pas dan kan de verwerende partij ook een belangenafweging maken aangaande dit gezinsleven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat ze bij haar moeder woonde en dat ze ten laste is van haar moeder.

Pas voor het eerst in haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar moeder ernstig ziek is en dat deze laatste van haar afhankelijk is. Ook pas bij haar verzoekschrift brengt zij voor het eerst medische stukken aan ten bewijze van de ziekte van haar moeder en ten bewijze van de band van afhankelijkheid.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij stelt dat haar moeder medische problemen kent en van haar afhankelijk is. Om dit te bewijzen brengt zij medische stukken bij.

Een analyse van deze medische stukken toont aan dat de moeder van de verzoekende partij, een vijftigjarige vrouw, van 28 augustus tot 1 september gehospitaliseerd werd en dat zij bij het verlaten van het ziekenhuis nog 10 dagen medicatie behoefde en voor 21 dagen arbeidsongeschikt werd verklaard. Aldus lijken de problemen van de moeder van de verzoekende partij ten gevolge van haar hospitalisatie reeds opgelost. De verzoekende partij brengt wel een recent medisch attest bij, doch dit attest verwijst in hoofdzaak naar de medische problemen van de moeder van de verzoekende partij in het verleden en naar het medisch rapport inzake haar heelkundige ingreep. Niettegenstaande dit attest in zeer algemene termen stelt dat de moeder van de verzoekende partij een medische, chirurgische en psychiatrische opvolging vereist kan de Raad enkel maar vaststellen dat de geneesheer op geen enkele wijze verduidelijkt aan welke ziekte de moeder van de verzoekende partij op heden nog zou lijden. Zoals reeds aangestipt verwijst de attesterende geneesheer naar het omstandig geneeskundig verslag aangaande de chirurgische ingreep (*“patiente avec passé récent lourd de pathologies médicales et chirurgicales”*). Uit dit verslag blijkt echter niet dat de moeder van de verzoekende partij op heden nog medische opvolging nodig heeft. Het attest maakt geen melding van een actuele arbeidsongeschiktheid en de medicatie die wordt opgesomd bestaat hoofdzakelijk uit voedingssupplementen, een slaapmiddel, een antidepressivum en zetpillen, doch uit niets blijkt dat de moeder van de verzoekende partij aan een ernstige psychische aandoening lijdt. Tot slot vermeldt het attest ook niet dat er mantelzorg nodig is.

Verder attesteert de geneesheer dat de moeder van de verzoekende partij enkel Russisch spreekt en dat zij in het verleden werd begeleid door haar zoon die Engels spreekt. Wat dit betreft stelt de Raad vast dat het attest de naam van de verzoekende partij niet vermeldt, zodat het niet duidelijk is welke zoon haar bijstond. Immers blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij nog een broer heeft die in België woont.

Met haar betoog toont de verzoekende partij prima facie niet aan dat haar moeder van haar afhankelijk zou zijn op grond van haar medische problematiek. Dit volstaat dus niet om prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Aangenomen dat het loutere feit dat de verzoekende partij sinds haar aankomst in België bij haar moeder woont en verklaart dat ze door haar moeder onderhouden wordt wijst op een gezinsleven, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of er sprake is van een schending van het recht op de eerbiediging van dit vermeende gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

In casu blijkt dat de verzoekende partij slechts zeer recentelijk een gezinsleven in België heeft met haar moeder. Haar moeder verblijft reeds sedert 2013 in België terwijl de verzoekende partij pas in 2016 naar België is gereisd. De verzoekende partij stelt haar moeder in haar onderhoud voorziet, maar legt op geen enkele wijze uit hoe zij voordien in haar onderhoud voorzag. Hoe dan ook maakt zij niet aannemelijk dat zij in België moet verblijven opdat haar moeder verder in haar onderhoud zou kunnen voorzien. Evenmin toont zij aan dat zij in België moet verblijven om het gezinsleven met haar moeder te onderhouden. In het verleden leefde zij reeds gescheiden van haar moeder en dit belette haar niet om het gezinsleven te onderhouden. Verder blijkt uit haar eigen verklaringen naar aanleiding van het Dublin-verhoor dat zij ook nog familieleden heeft in het land van herkomst. Tevens kan niet ontkend worden dat het verblijf van de verzoekende partij slechts een precair karakter heeft. In de mate waarin de verzoekende partij stelt dat haar moeder afhankelijk is van haar kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Uit de voorliggende stukken, die slechts voor het eerst werden gevoegd bij het verzoekschrift kan prima facie niet worden afgeleid dat de moeder van de verzoekende partij op heden nog steeds ernstige medische problemen heeft waarvoor ze afhankelijk is van de hulp van de verzoekende partij en zelfs aangenomen dat de moeder dient te worden bijgestaan voor haar medische situatie, welke op dit ogenblik op geen enkele wijze wordt verduidelijkt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat enkel zij haar moeder zou kunnen bijstaan nu het vaststaat dat ze nog een broer heeft die ook in België verblijft. Prima facie kan de Raad niet tot de vaststelling komen dat er in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting zou bestaan om de verzoekende partij op haar grondgebied toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat er in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting bestaat om haar toe te laten tot het grondgebied, maakt zij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* op grond van haar betoog dat zij voor haar zieke moeder moet zorgen in het licht van artikel 8 van het EVRM, de plicht had om artikel 17 van de Verordening 604/2013 toe te passen.

Het betoog van de verzoekende partij laat prima facie niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen, noch van artikel 17 van de Verordening 604/2013.

In zoverre de verzoekende partij meent dat er door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven bestaande uit het gegeven dat zij bij haar moeder woonde en dat hieromtrent niet gemotiveerd is in de bestreden beslissing kan zij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt meermaals gemotiveerd aangaande de aanwezigheid van de moeder van de verzoekende partij, en ook aangaande de aanwezigheid van haar broer, waaruit minstens impliciet een belangenafweging blijkt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 16 van de Verordening 604/2013 stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar beslissing aangaande dit artikel als volgt motiveert:

“artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd, de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden ook al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk verklaard hebben dat zij dit wensen. Wij verwijzen hierbij nogmaals naar de verklaringen van betrokkene dat hij in goed gezondheidstoestand verkeert en dat hij verder in het kader van de asielprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. Daarnaast maakte betrokkene geen melding van gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende moeder of broer. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn in België verblijvende moeder en broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de broer of de moeder van de betreffende ter zake en merken we op dat artikel 11 van de Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van de Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zoveel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bv. medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat de medische problemen van de moeder niet werden gemeld door de verzoekende partij aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduïd hiermee geen rekening te hebben gehouden. Hoe dan ook betwist de verzoekende partij niet dat er *in casu* geen schriftelijke verklaring voorlag. Een toepassing van artikel 16 van de Verordening 604/2013 lijkt *in casu prima facie* niet aan de orde.

Het betoog dienaangaande van de verzoekende partij kan niet worden gevolgd.

Het derde onderdeel van het middel is niet ernstig.

In een vierde onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de miskenning aan van het recht op een eerlijke administratieve procedure, gezien de asielaanvraag van de verzoekende partij volledig verbonden is met die van haar moeder en van haar broer. Ze stelt dat ze niet zal kunnen genieten van de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al beschikt indien haar asielaanvraag in Italië beoordeeld zal worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen “algemeen beginsel van een eerlijke administratieve procedure” bekend is.

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een blote bewering dat de Italiaanse asielinstanties niet over de nodige informatie zouden beschikken voor de beoordeling van haar asielaanvraag. Vooreerst zal het aan de verzoekende partij toekomen om haar asielrelaas zo nauwkeurig mogelijk uiteen te zetten ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties en om het causaal verband tussen haar asielrelaas en dat

van haar broer en haar moeder aannemelijk te maken. De verzoekende partij brengt geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Italiaanse asielinstanties geen contact kunnen opnemen met de Belgische asielinstanties zo zij dit nodig achten. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij niet zelf alle nodige stukken zou kunnen voorleggen aan de Italiaanse asielinstanties aangaande de erkenning door België van de status van vluchteling aan haar moeder en broer. Zij kan ongetwijfeld, mits de tussenkomst van haar moeder en haar broer, een kopij verkrijgen van de verklaringen die zij hebben afgelegd in het kader van hun asielaanvraag en die aanleiding hebben gegeven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Het betoog van de verzoekende partij laat prima facie niet toe vast te stellen dat de administratieve procedure niet eerlijk zou verlopen.

Nu er geen indicaties zijn dat de asielprocedure in Italië niet eerlijk zou verlopen, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij hieromtrent in de bestreden beslissing zou moeten motiveren. Het betoog van de verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in deze stand van het geding niet aannemelijk.

Het vierde onderdeel van het middel is niet ernstig.

In een vijfde en zesde onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de miskennis aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest. Ze betoogt dat de verwerende partij niet alle relevante elementen heeft ingezameld omtrent haar familiale situatie en omtrent de actuele en effectieve situatie in Italië wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden in centra en dat ze haar blootstelt aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad moet vaststellen dat verzoekende partij de kans kreeg om haar familiale toestand toe te lichten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §

131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld

in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013 bepaalt voorts het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013 en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Het Hof stelde dat:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het de verzoekende partij in eerste instantie toekomt om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit het Dublin-gehoor blijkt dat verzoekende partij verklaarde zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omdat haar moeder en broer in België verblijven. Op geen enkel moment heeft zij gewezen op tekortkomingen in de asielprocedure of in het opvangsysteem.

Pas voor het eerst in haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dergelijke tekortkomingen aan.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van de meest recente informatie en meer bepaald van het AIDA rapport up to date tot december 2016, kan zij niet worden gevolgd.

Op pagina twee van de bestreden beslissing wordt het volgende vermeld: *“daarnaast verwijzen wij desbetreffend ook naar het geactualiseerd rapport over Italië mede door de European Council on Refugee and Exiles (ECRE) gecoördineerd project “Asylum Information Database” (Maria Donato, Asylum Information Database – National Country Report – Italy, up to date tot 31.12.2016, verder AIDA*

rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot de gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent."

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Italië.

Het betoog van de verzoekende partij komt er grosso modo op neer dat omwille van structurele tekortkomingen in de Italiaanse opvang- en onthaalvoorzieningen, zij een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Zij meent tevens dat er structurele tekortkomingen zijn in de asielprocedure. De verzoekende partij vermeldt en citeert uit een aantal informatiebronnen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *"Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49)."*

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland)

De Raad benadrukt dat ook dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd

gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2016, verder AIDA-rapport genoemd). Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken:

- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015
- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe"-Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern) van augustus 2016;
- Het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van 2016

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 64), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De verwerende partij besluit vervolgens na lezing van OSAR/SHF rapport van augustus 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders "geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoeksters voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verder wordt gesteld voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië dat:

"Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist

innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

De verweerder neemt bij zijn beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: "Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)."

Tenslotte brengt de verweerder ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."

De verwerende partij besluit vervolgens: "Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

De Raad wijst er daarnaast op dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het

toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”*

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande dit minimale niveau van hardheid inzake artikel 3 van het EVRM in § 94 dat de beoordeling ervan relatief is, en afhankelijk is van geheel van omstandigheden van de zaak, met name de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen ervan en van het geslacht de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van de verzoekende partij moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

De citaten waarnaar de verzoekende partij verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen.

Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar *in casu* anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention.”[Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §§ 3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application

with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise.” [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015).

Dit standpunt werd ook eind 2016 aangehouden (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; “33. *The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).*” en § 36: “*As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases.*” en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Waar de verzoekende partij aldus verwijst naar bronnen die een situatie schetsen aangaande een periode begin 2016 of zelfs daarvoor, kan zij in het licht van voorgaande rechtspraak van het Hof niet overtuigen om aannemelijk te maken dat de verwerende partij *in casu* op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de overdracht van verzoekende partij geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Hetzelfde geldt voor de rechtspraak van Nederlandse rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dateren van 2014, 2015 en begin 2016 waarnaar de verzoekende partij verwijst, dit nog daargelaten de vaststelling dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent en de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak zonder meer transposeerbaar zijn op haar geval.

Ook het loutere feit dat Italië een toestroom van asielzoekers heeft gekend, hetgeen de verwerende partij trouwens niet ontkent, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij bij een overdracht naar Italië riskeert onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

De Raad wijst er daarnaast op, voor zover de verzoekende partij verwijst naar een krantenartikel, dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves zijn door journalisten van interviews, verklaringen en situaties.

Waar de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit een rapport van OSAR en DRC van 9 februari 2017 wijst de Raad erop dat, zoals de verzoekende partij dit zelf erkent in het verzoekschrift, dit rapport zich specifiek richt op asielzoekers met een kwetsbaar profiel, zijnde zwangere vrouwen die naar Lombardije worden gestuurd, families met baby's die naar Emilia-Romagna worden gestuurd, families met kinderen die naar Campania worden gestuurd, een koppel waarvan de vrouw zwanger is in Puglia, een alleenstaande ouder met kinderen overgebracht naar Lazio en een familie met kinderen overgebracht naar Sicilië. De verzoekende partij die een meerderjarige man zonder gezin is toont geenszins aan dat de in het rapport beschreven situaties op haar situatie van toepassing zijn.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk de bevindingen aangaande deze specifieke situaties doortrekken naar haar eigen situatie.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De verzoekende partij toont derhalve prima facie niet aan dat artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013 diende te worden toegepast.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Als bezwaar tegen een overdracht naar Italië verklaarde de verzoekende partij dat zij in België een broer en haar moeder heeft. Ze maakte geen melding van medische problemen.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan de verzoekende partij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert.

In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM. (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36)

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in welke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Blijkens de bestreden beslissing zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat in de nodige opvang kan worden voorzien. *In casu* werden de

Italiaanse autoriteiten er reeds van in kennis gesteld dat de verzoekende partij op 22 maart 2017 op de luchthaven van Rome zal worden overgedragen. Dit is in overeenstemming met het arrest A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport en het OSAR / SHF rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet).

De verzoekende partij wijst in dit verband echter op het OSAR rapport 2016 en citeert wat volgt: *“The accommodation situation is problematic for people who already lived in a centre before they continued their journey. If people leave the centre, they are legally required to obtain authorization to be absent from the centre beforehand. If a person leaves the centre without giving notification, it is assumed that they have left of their own free will and they lose their right to a place.¹²² They can regain this right under certain conditions if they make an appointment at the prefecture and explain why they left the centre.¹²³ The prefecture then decides whether the person can be readmitted. Until that time, the person does not have access to a state-run accommodation facility.¹²⁴ If the prefecture rejects readmission to the system, there is no alternative accommodation provided by the state. If a person is readmitted to the system and there is a scarcity of beds, they are put at the end of the waiting list, unless their situation is an emergency, for example if they are particularly vulnerable.”* De Raad merkt op dat het citaat waarnaar de verzoekende partij verwijst enkel betrekking heeft op personen die reeds asiel hebben aangevraagd in Italië, hetgeen in casu niet het geval is. Dit is ook het geval voor het door de verzoekende partij volgende aangehaalde citaat: *“The NGOs at the airports cannot organise accommodation for people who applied for asylum in Italy before traveling on to another Dublin state. These people have to travel back to the responsible Questura or prefecture. The train ticket is generally provided by the NGO at the airport.”* Bijgevolg is een verwijzing naar deze citaten in casu niet dienstig.

Bovendien maakt de verzoekende partij geheel niet aannemelijk dat zij eerder al in een centrum heeft verbleven. Naar aanleiding van het Dublin-verhoor verklaarde zij na binnenkomst in Letland te zijn doorgereisd naar België met een transit in verscheidene voor haar onbekende landen en Duitsland. Op geen enkel ogenblik heeft zij gewag gemaakt van een verblijf in een opvangcentrum in Italië. Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont op verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

Het vijfde en zesde onderdeel van het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU